

[Indenrigsministeren.]

skal jeg fremhæve, at det beror på sognerådets egen bestemmelse i det enkelte tilfælde, om der skal tillægges den fungerende sognerådsformand pensionsret. Pensionen kommer normalt først til udbetaling ved det fyldte 65. år; og det kræves, at sognerådsformanden har haft mindst 12 års funktionstid efter det 40. år. Pensionen ydes indenfor faste maksimumstakster, der varierer efter kommunens størrelse og sognerådsformandens pensionsalder og således, at der i de mindre kommuner gælder de højeste satser i tilfælde, hvor der ikke er ansat kommunesekretær i vedkommende kommune. Satsene ændres efter prisniveauet, så at de forhøjes eller ned sættes med 3 pct. for hver 6 points pristallet stiger ud over 286 eller falder under 291.

De foreslåede pensioner må selv efter slutsatserne anses for i det store og hele at være meget beskedne i forhold til, hvad der almindeligt ydes borgmestre i købstæder af tilsvarende størrelse.

Med disse ord vil jeg anbefale dette lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af lov nr. 169 af 11. maj 1935 om elektriske stærkstrømsanlæg.

Valgt blev: *C. E. Christiansen, Bjørklund, Dons, Th. Jensen, Marinus Larsen, Offeren, Willumsen, Ingefred Juul Andersen, Bjerg, Johannes Jensen, Villemoes, Bouet, Foss, Korsgaard og Axel Christensen.*

Man gik derefter til:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 377 af 12. juli 1946 om rådigheden over visse faste ejendomme, der er overgået i statens eje (skødeklausejendomme), m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 141).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg skal tillade mig for det høje landsting at anbefale forslag til lov om ændring i lov nr. 377 af 12. juli 1946 om rådigheden over visse faste ejendomme, der er overgået i statens eje (skødeklausejendomme), m. m. Lovforslaget er uændret vedtaget af folketinget.

Loven af 12. juli 1946, den såkaldte skødeklauseullov, gav regler for afviklingen af flyvepladsarealer m. m., som den danske stat var blevet ejer af under besættelsen, fordi tyskerne havde beslaglagt dem, medens de var betalt med vore penge. Loven gav som hovedregel de personer, som ved de såkaldte skødeklausekontrakter havde måttet afstå deres ejendomme til den tyske værnemagt, en adgang til at tilbagekøbe ejendommene. For at åbne mulighed for en samfundsmæssig udnyttelse af de meget store værdier, der var nedlagt i flyvepladser m. m., bestemtes det imidlertid samtidig, at de tidligere ejeres tilbagekøbsret kunne ophæves. Dette skulle gælde i det omfang, ejendommene efter indenrigsministerens skøn indgik i et samlet anlæg, der for fremtiden skulle overgå til anvendelse til et offentligt formål. Endvidere bestemtes det, at hvor man ikke straks kunne træffe afgørelse om ophævelse af tilbagekøbsretten, kunne man suspendere de tidligere ejeres tilbagekøbsret indtil 31. marts 1949.

Det må nu forudses, at der ikke inden 31. marts 1949 vil kunne træffes endelig afgørelse om, hvilke af de tidligere tyske flyvepladser der skal bruges til offentlige formål. Det vil nemlig i vidt omfang afhænge af den kommende forsvarsordning. Endvidere har man i ministeriet for offentlige arbejder ønsket, at spørgsmålet om tilbagesalg af visse af de i Hanstholmområdet beliggende områder ikke afgøres, forinden der er truffet beslutning om en byplanordning for dette område, idet en sådan byplanordning kan blive aktuel, dersom bygningen af Hanstholm havn skal fuldføres. Det er derfor i lovforslaget foreslået, at fristen for den midlertidige suspension af tilbagekøbsretten forlænges til 31. marts 1950.

Jeg skal iøvrigt nøjes med at henvise til de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget ved dets fremsættelse i folketinget, og til den betænkning, der er afgivet af folketingsudvalget. Af denne betænkning vil det ses, at man i det store og hele har afsluttet